

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.634/2017/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Mocsai Sándor ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a **jogtanácsos neve (címe)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. május 23. napján kelt 8.P.22.655/2016/13. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és az államnak járó elsőfokú eljárási illeték összegét 353.900,- (Háromszázötvenháromezer-kilencszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000,- (Egyszázezer) forint másodfokú eljárási költséget és az államnak - külön felhívásra - 471.900,- (Négyszázhetvenegyezer-kilencszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az ingatlan-nyilvántartás szerint a felperes a **(település neve)-i (X/1)** helyrajzi számú, 66 hektár 3054 négyzetméter nagyságú, 875,61 AK értékű ingatlan 3836/4)8096 tulajdoni illetőségére részaránykiadás jogcímén az 59236/1997. számú határozattal szerzett tulajdonjogot. Majd tulajdoni illetőségét gyermekeinek ajándékozta, akiknek tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. Ezt követően a **(személy neve)-vel** kötött ajándékozási szerződést a felek felbontották, így a 47787/3/2008. számú határozattal a felperes tulajdonjoga az ingatlan 3836/1044288 hányadára visszajegyzésre került.

A felperes 1997 őszén és 1998 tavaszán erdőtelepítését kezdett a tulajdoni hányadának megfelelő méretű területen, melyhez állami támogatást is kapott. A **(település 2 neve)-i** Körzeti Földhivatal 59365/4/2001. 10.05. számú határozata alapján az érintett ingatlan „m” alrészlete szántóról erdőre változott a felperes 2001. október 5-én kelt kérelmére, aranykorona értéke 12,69 AK-ról 15,20 AK-ra emelkedett. A művelési ág változtatás átvezetését követően a tulajdonosok nem kérték a földrészlet megosztását.

Földrészlet megosztására, önálló tulajdonú ingatlanok kialakítására a tulajdonostársak egy része 2002-ben kérelmet nyújtott be a **(település 2 neve)-i** Körzeti Földhivatalhoz. A kérelmek benyújtását követően az ingatlanügyi hatóság helyszíni felmérést végzett, majd a megosztás

kiindulási helyéről és irányáról rendelkező határozatot a helyi önkormányzatnál kifüggesztette. A határozat jogerőre emelkedett.

A **(település 2 neve)**-i Körzeti Földhivatal 2012. július 25-én kelt jegyzőkönyve, valamint a 4/75/2012. számú változási vázrajz alapján a földrészlet megosztásra 2012 szeptemberében az 553096/2012. számú - utóbb jogerőre emelkedett - határozattal került, ennek eredményeként kialakultak a **(X/2-6)** helyrajzi számú földrészletek. A megosztást követően a **(település neve)**-i **(X/5)** helyrajzi számú 23 hektár 3614 m² nagyságú ingatlanra azon tulajdonosok tulajdonjoga lett visszajegyezve, akik az osztatlan közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó kérelmet nem nyújtottak be a megállapított időpontig. A felperes, illetőleg gyermeke az eljárásban nem volt kérelmező, így tulajdoni hányadaikat önálló ingatlanként nem alakították ki. A felperes tulajdoni hányada osztatlan közös tulajdonként az újonnan kialakított **(X/5)** helyrajzi számú földrészletre 3780/384904 arányban került visszajegyzésre, illetve 56/15200 arányban résztulajdonosa a **(település neve)**-i - szintén újonnan kialakított - osztatlan közös tulajdonú **(X/4)** helyrajzi számú, a korábbi **(X/1)** hrsz. ingatlan „m” alrészletével azonos területnagyságú és ugyancsak erdő művelési ágú földrészletnek. A visszajegyzett résztulajdonosok részére a megosztásról és a bejegyzésről szóló határozat postai úton kézbesítésre nem került, az érintettek arról kizárólag hirdetményi úton értesültek.

A felperes keresetében 5.898.064,- forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, melyből 1.193.316,- forint tényleges kár, 4.204.748,- forint elmaradt haszon, 500.000,- forint pedig nemvagyonai kártérítés. Hivatkozott a Földművelésügyi Minisztérium Földügyi Főosztályának tájékoztatásában foglaltakra, miszerint a részarány földkiadás során keletkezett osztatlan közös tulajdon megszüntetésének földhivatali végrehajtásáról szóló 3/2006. (FVÉ 6) FVM utasítás 10. § (2) és (6) bekezdései, valamint az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 52. §-a szerint 2012-ben az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésről szóló határozatot és a változási vázrajzot csak rendkívüli esetben lehetett hirdetményi úton kézbesíteni. Kiemelte, mivel a bejegyzéstől (2012. július 25.) több mint egy év eltelt, a bejegyző határozat kézbesítését az Inytv. 55. § (2) bekezdése szerinti határidőben már nem kérhette, ezért ellene közigazgatási úton jogorvoslattal sem élhetett. Ha a határozat postai kézbesítése megtörténik, tudomást szerezhettek volna annak tartalmáról és kérelmezhetette volna az ingatlan megosztását akként, hogy a **(X/1)** helyrajzi számú ingatlan „m” alrészlete külön helyrajzi számot kapjon és teljes egészében a tulajdonába kerüljön. Állította, a faállományt ő telepítette, mely most érett vágásra és a telepített erdő után - fatömegbecslés alapján - 4.294.125,- forint lenne a várható eredmény, melyből le kell vonni a költségeket, így elmaradt haszna 4.204.748,- forint. Tényleges kára abból adódik, hogy a **(X/5)**. helyrajzi számú ingatlanban tulajdoni hányadának forgalmi értéke jóval alacsonyabb, mint a **/4)** helyrajzi számú, erdőként nyilvántartott ingatlané. Hozzátette, az erdőként telepített földet 1993 óta műveli, számára eszmei értéke is van, melyet 500.000,- forintban jelölt meg.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a teljes földrészlet összterülete 66 hektár 3054 m², AK értéke 875,61. A teljes területben, illetve AK értékben megnyilvánul a felperesi telepítés értéke. Az értéknövekedés a teljes **/1)** helyrajzi szám viszonylatában jelent meg, ennek megfelelő aranykorona arányt kapott a felperes a visszamaradó alrészletből és az erdőként kialakított földrészletből. Véleménye szerint a felperes által hivatkozott 1993. évi II. tv. (Fkbt.) 12/G. § (2) bekezdése nem alkalmazható, mivel az erdő alrészlet az Fkbt. 12/E. § (2) bekezdése szerint kivétel, arra a 12/G. § rendelkezései nem irányadók, tehát nem vehető figyelembe a megosztás során a kialakult helyszíni használat. Kiemelte, a felperes tulajdonjoga a visszamaradó **/5)** helyrajzi számú ingatlan 3780/384904 tulajdoni hányadára, illetve az újonnan kialakított **/4)** helyrajzi számú erdő művelési ágú ingatlan 56/15200 tulajdoni hányadára azért került bejegyzésre, mert határidőben a közös tulajdon megszüntetése iránt kérelmet nem terjesztett elő.

Megítélése szerint a felperes a kárát abban látja, hogy a /1) helyrajzi számú ingatlan megosztása során nem az ő külön tulajdonába került az „m” erdő alrészlet, erre azonban az Fkbt. 12/E. § (2) bekezdése és a 338/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet 17. § (2) bekezdésére tekintettel jogszerűen nem kerülhetett volna sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Mindenekelőtt leszögezte, az eljárásra a közigazgatási jogkörben okozott kárra vonatkozó jogelveket kell alkalmazni. A sérelmezett eljárás idején hatályos 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 349. §-a szerint vizsgálta érdemben a keresetet. Tényként állapította meg, hogy a rendes jogorvoslati lehetőséget a felperes nem vehette igénybe, mert csak 2015 májusában szerzett tudomást az ingatlan megosztásáról. Azt tette ezért vizsgálat tárgyává, hogy ha szabályszerű kézbesítést követően jogorvoslati eljárást kezdeményez, az eredményezhetett-e eltérő tartalmú földhivatali határozatot.

A felperes nem vitatta, hogy az Fkbt. 12/F. § (1) bekezdésben meghatározott kérelmet nem nyújtott be, és azt a jogszabály szerint 2012. június 1-ig lehetett volna az ingatlanügyi hatósághoz előterjeszteni. Az „m” alrészleten használati megosztással felperes használatában álló és általa telepített erdő 17 tulajdonostárs közös tulajdonában volt. Az osztatlan közös tulajdon megszüntetésére irányuló eljárásban azoknak a tulajdonostársaknak a tulajdoni hányadait, akik kérelmet erre nézve nem nyújtották be, önálló ingatlanként kialakítani nem lehetett. Ezért került a felperes tulajdoni hányada osztatlan közös tulajdonként visszajegyzésre az újonnan kialakított /5) helyrajzi számú földrészletre 3780/384904 tulajdoni arányban, és a szintén újonnan kialakított /4) helyrajzi számú erdő művelési ágú földrészletre 56/15200 tulajdoni arányban. Megítélése szerint a közigazgatási eljárás megfelelt az Fkbt. szabályainak. Miután a felperes 1997-ben megkezdett erdőtelepítése kapcsán a közös tulajdont a tulajdonostársak szerződéssel nem szüntették meg, kizárólag az Fkbt. rendelkezései szerint járhatott el a földhivatal, a 338/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet 17. § (2) bekezdését alkalmazva. Továbbá tekintettel arra, hogy az érintett „m” alrészletre - kérelem után - a földhivatal 59365/2001. számú határozatával a természetbeni állapotnak megfelelően „erdő” művelési ág változást vezetett át, mind a nyilvántartás, mind a tényleges állapot szerint erdőterület és nem fásítás sorsát kellett rendezni.

Megállapította, a földhivatali eljárásban a hatóság az egyes tulajdonostársaknak az érintett ingatlanban fennálló tulajdoni hányadára eső AK értékek alapulvételével határozta meg az új tulajdoni hányadot, nem vitatva, hogy a felperes által végzett erdőtelepítés az „m” alrészlet AK értékét és ezáltal valamennyi tulajdonostárs tulajdoni hányadának értékét emelte. Az eljárás jogszerűségét vizsgálva lényegesnek tartotta, hogy a jogi szabályozás nem tette lehetővé, hogy az AK értéknövekedést kizárólag a felperes javára vegye figyelembe a földhivatal, ekként 14960/15200 tulajdoni hányaddal rendelkezzen az újonnan kialakított, erdő művelési ágú /4) helyrajzi számú önálló ingatlanban. Egyebekben rámutatott, a földhivatali eljárásban megvalósult jogsértés, nevezetesen a szabálytalan kézbesítési mód és a felperest ért sérelem között okozati összefüggés nincs.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsősorban annak megváltoztatása és a kereset szerinti döntés meghozatala, másodsorban hatályon kívül helyezése érdekében. Továbbra is állította, az Fkbt. alapján az alperesnek lehetősége lett volna a földterület megosztási eljárása során a helyben kialakult használatot figyelembe venni, így azt, hogy erdőgazdálkodási jogosultsággal rendelkezik, használati joga már 1997-ben a földhivatali nyilvántartásba bejegyzésre került. Állítása alátámasztására az Fkbt. 12/G. § (2) bekezdésére hivatkozott, ugyanakkor nem vitatta, hogy a 338/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet 17. § (2) bekezdése alapján az erdő alrészletet önálló földrészletként kellett alakítani, mely a tulajdonostársak osztatlan közös tulajdonában marad. Véleménye szerint azonban ebből nem következik, hogy ne lett volna mód a /4) helyrajzi szám alatti ingatlanból az adott AK értéknek megfelelő 14960/15200 tulajdoni hányadot a megosztás során a

tulajdonába adni, a fennmaradó 240/15200-ot pedig a többi tulajdonostárs között szétosztani korábbi tulajdoni hányadaik arányában.

A nemvagyoni kártérítési igény kapcsán kérte figyelembe venni, hogy az alperes jogszabálysértő kézbesítése vezetett oda, hogy csak 2015 májusában szerzett tudomást az ingatlannal kapcsolatos változásról, emiatt az Inyvt. 55. § (2) bekezdése szerinti eljárás kezdeményezésére a határidő lejárta miatt, önhibáján kívül nem volt lehetősége. Kiemelte, nem élhetett az Alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz fűződő jogával sem, ezért kereseti kérelme ekörben sem lett volna elutasítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Fenntartva korábbi álláspontját hangsúlyozta, az Fkbt. 12/F. § (1) bekezdése által megadott 2012. június 1-jei jogvesztő határidőig a felperes nem nyújtott be kérelmet tulajdoni hányadának önálló ingatlanként történő kialakítása iránt, ezért tulajdonjogát az Fkbt. 12/H. § (8) bekezdésére tekintettel a visszamaradó /5) helyrajzi számú ingatlan 3780/384904 tulajdoni hányadára kellett bejegyezni. Mivel az erdő alrészletre az Fkbt. 12/E. § (2) bekezdését, valamint a 338/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet 17. § (2) bekezdését kellett alkalmazni, az érintett ingatlanban fennálló tulajdoni hányadra eső AK értékek alapulvételével kellett lefolytatni a megosztást az egyes tulajdonostársak tekintetében, ez volt irányadó az erdő alrészlet önálló ingatlanná alakítása során is. Ennek alapja a 63/2005. (IV. 8.) Kormányrendelet 4. § (3) bekezdése volt, valamint a 3/2006. (FVÉ 6) FVM utasítás 9. § (6) bekezdése. Nem volt tehát jogszabályi lehetősége a földhivatalnak ettől eltérni, a felperes erdőgazdálkodói jogosultságára figyelemmel lenni. Nyomatékosan kiemelte, az Fkbt. 12/G. § (2) bekezdése alapján a kialakult helyszíni használatot a megosztás helyének és irányának kialakítása során kell figyelembe venni, nem pedig a tulajdoni hányadok meghatározásakor. Állította, nincs okozati összefüggés a felperest ért sérelem és a szabálytalan kézbesítési mód között.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítéletábra mindenekelőtt lényegesnek tartja kiemelni, hogy a felperes keresetében valójában - a közigazgatási eljárásra irányadó szabályok alperesi megsértését állítva - a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmére hivatkozott, ezzel összefüggésben igényelt vagyoni és nemvagyoni kártérítést. A tisztességes eljáráshoz való jog, mint nemcsak a bírósági, hanem a közigazgatási hatósági eljárás alapkövetelménye azonban eljárási alapjog, amit a Ket. 4. § (2) bekezdése nevesít, személyiségi jognak nem tekinthető. Ennek oka, hogy a jogorvoslati jog esetében - szemben a személyiségi joggal - a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad. További különbség, hogy a személyhez fűződő jogok jellemzője az abszolút szerkezet, ugyanakkor a jogorvoslati jog követelménye nem általános jelleggel, mindenkire kiterjedően érvényesül, hanem csupán a közhatalmat gyakorlók számára, azaz relatív hatállyal állapít meg kötelezettségeket, tehát a jogviszony szerkezete szerint relatív jellegű (hasonlóan: eBDT 2008.1811., eBDT 2016.3507.). A jogorvoslati jog a hatósági (bírói) eljárás alkotmányos garanciája, alapvetően eljárást meghatározó törvényi rendelkezés, célja az, hogy az ügyfél „ügyféli jogaiban” ne szenvedhessen hátrányt (eBDT 2009.1976.). Megsértése ennek megfelelően eljárási szabálysértés. Az eljárás keretein belül maradó eljárási szabálysértések esetén viszont a felet általában ügyfélként, azaz eljárási jogaiban és nem a személyiségi jogi sérelem megállapítására is alapot adó jelleggel, a személye ellen irányuló közvetlen támadás formájában éri sérelem, tehát az eljárási szabálysértések hátterében nem a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek állnak. A különbségtétel azért fontos, mert a felperes által igényelt nemvagyoni kártérítés a személyiségi jogsértés szankciója (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja), ilyen tartalmú jogkövetkezményt a közigazgatási eljárásra irányadó speciális jogszabályok a tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértésének esetére nem rögzítenek.

Ez azt jelenti, hogy a nemvagyoni kártérítésnek, mint személyiségvédelmi szankciónak az alkalmazására csak akkor van lehetőség, ha egyben személyiségi jogsértés is megvalósult.

A felperes a per során viszont nem állította és ebből eredően nem is bizonyította, hogy a személyisége lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek miatt nem tartotta be az alperes a rá vonatkozó eljárási szabályokat, azokat kifejezetten személyére tekintettel sértette meg.

Mivel az alperes eljárásával nem sértette meg a felperes valamely személyhez fűződő jogát, ezen alapuló nemvagyoni kártérítés iránti igénye alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes keresetében érvényesített vagyoni kárigényeket a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési szabályok alapján kell megítélni. Közigazgatási jogkörben okozott kárról akkor van szó, ha az a közigazgatási szerv közhatalmi feladatainak gyakorlása során kifejtett szervezési-intézkedési körében megvalósult tevékenységgel, vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett (PK 42. számú állásfoglalás). Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek ezért bizonyítania kell, hogy a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (rPtk. 339. § (1) bekezdés), és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható (rPtk. 349. § (1) bekezdés). Fontos ugyanakkor, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (eBDT 2008.1817., eBDT 2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD 1992.2013.). Kártérítési felelősség megállapítására tehát pusztán a téves jogalkalmazás általában nem szolgálhat alapul (EBH 2001.526.), erre csak akkor kerülhet sor, ha az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés egyértelmű, a ténymegállapítás és a döntés pedig nem mérlegelésen nyugszik, vagy a mérlegelés súlyosan sérti az okszerűség követelményét.

Az ítéletábra a felperes érvelése tükrében vizsgálta, hogy az Fkbt. 12/G. § (2) bekezdése jelen esetben alkalmazható-e.

Az Fkbt. 12/F. § (1) bekezdése 2012. június 1-ben határozta meg azt a jogvesztő határidőt, mely alatt az osztatlan közös tulajdon tulajdonostársait megillető tulajdoni hányadok bejegyzését követően bármely tulajdonostárs kezdeményezheti az ingatlan megosztását annak érdekében, hogy saját tulajdoni hányadát önálló ingatlanként kaphassa meg. E határidő elmulasztása esetén a közös tulajdon megszüntetésére a rPtk. rendelkezéseit kellett alkalmazni. A 12/H. § (8) bekezdése ugyanakkor kimondta, akik önálló földrészlet kialakítását nem kérték, a visszamaradó földrészleten tulajdonközösségben maradnak.

Az Fkbt. 12/E. §-a szerint a részaránytulajdonnak megfelelő föld kiadása, illetve a részarány-földtulajdon helyének meghatározására irányuló eljárás eredményeként kialakított földrészleten fennálló közös tulajdon megszüntetésére e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a tulajdonostársak a közös tulajdont szerződéssel nem szüntetik meg. E fejezet rendelkezései ugyanakkor nem alkalmazhatók az erdőkre, kivéve a 2009. évi XXXVII. törvény 4. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározottakat, vagyis a külterületen található fásításokkal érintett területeket. Lényeges, hogy az alperes eljárásakor speciális jogszabályként a földhivatalokról, a Földmérési és Távérzékelési Intézetéről, a Földrajzinév Bizottságról és az ingatlan-nyilvántartási eljárás részletes szabályairól szóló 338/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet volt irányadó, melynek 17. § (2) bekezdése előírta, ha az Fkbt. 12/E-F. §-ai szerinti eljárással érintett földrészleten belül az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló törvény hatálya alá tartozó erdő alrészlet található - ide nem értve a fásítást -, úgy azt önálló földrészletként kell alakítani még akkor is, ha nem éri el az Fkbt. szerinti területi minimumot. E földrészlet továbbra is a - megosztás előtt az ingatlan-nyilvántartásba

bejegyzett - tulajdonostársak osztatlan közös tulajdonában marad. Az alperes tehát helyesen hivatkozott arra, az erdő alrészletre kivételes szabályokat kellett alkalmazni.

Fontos a jogvita megítélése szempontjából az is, hogy a felperes álláspontjától eltérően az Fkbt. 12/G. § (2) bekezdése szerint a kialakult helyszíni használatot a megosztás kiindulási helyének és irányának meghatározása során veheti figyelembe az ingatlanügyi hatóság, nem pedig a tulajdoni hányadok megállapításánál. Az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésben viszont a felperes maga sem közölt olyan konkrét jogszabályhelyet, melynek alapján lehetőség lett volna a per tárgyát képező földterület helyben kialakult használaton alapuló megosztására.

Figyelemmel arra, hogy az alperes eljárása etekintetben a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő volt, jogellenesség - mint a konjunktív kártérítési feltételek (rPtk. 339. § (1) bekezdés) egyike - hiányában kárfelelősség nem terheli.

Kétségtelen viszont, hogy az alperesi eljárási szabályt (1997. évi CXLI. tv. (Inyvtv.) 52. §) szegett, amikor a felperes részére postai úton nem kézbesítette a 2012. szeptember 19-i keltű 55309/2012. számú határozatot, amit az alperes sem vitatott. A jogvita szempontjából azonban lényegi szerepe annak van, hogy ha a felperes szabályszerű kézbesítés esetén gyakorolhatta volna jogorvoslati jogát, az alperesi eljárásra irányadó speciális jogszabályok miatt azzal sem érhetne volna el az általa igényelt tulajdoni hányad szerinti bejegyzést, vagyis állított kára jogszabályszerű alperesi eljárás mellett is bekövetkezik. Emiatt hiányzik a releváns oksági kapcsolat az alperes eljárása, valamint a felperes állított kára között, ennek hiányában pedig e hivatkozás kapcsán sem állnak fenn a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítéséhez szükséges együttes feltételek (rPtk. 339. § (1) bekezdés).

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, az elsőfokú eljárási illeték vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben - érdemben - helybenhagyta. A felperes keresetét a 13. számú tárgyalási jegyzőkönyv szerint 5.898.064,- forint megfizetésére terjesztette elő, így ez a Pp. 24. § (1) bekezdése szerint a pertárgy értéke, vagyis az elsőfokú eljárási illeték alapja (Itv. 39. § (1) bekezdés). Az illeték számításakor alkalmazta az Itv. 74/A. § (1) bekezdése szerinti kerekítési szabályokat.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviselével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

Szeged, 2018. március 9.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
áblabíró